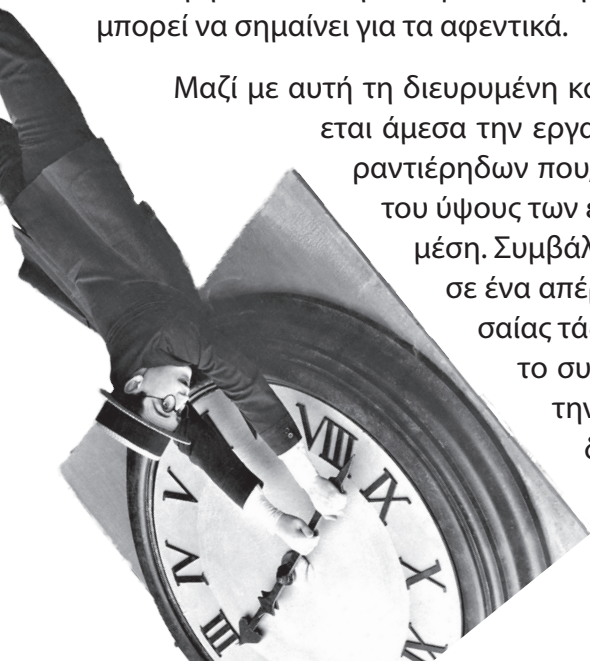
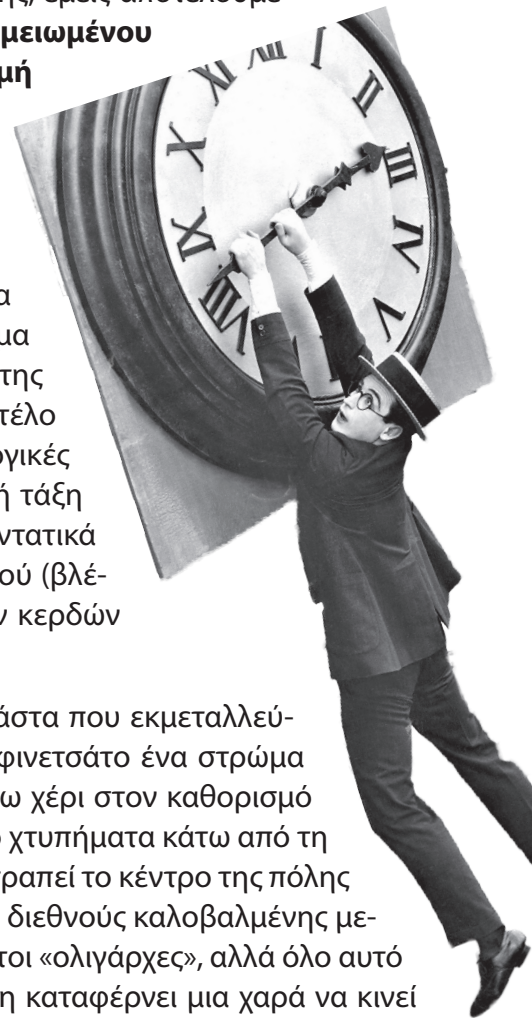

ΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΑΝΕΣΤΡΑΜΜΕΝΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΟΥ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΛΟΓΩΣ ΑΝΕΣΤΡΑΜΜΕΝΟΥ ΚΟΣΜΟΥ Η ΑΥΞΗΣΗ ΤΟΥ ΜΙΣΘΟΥ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΣΤΙΓΜΗ ΤΗΣ ΜΕΙΩΣΗΣ ΤΟΥ

Οι πολλές κουβέντες περί κρίσης έχουν αρχίσει να εκλείπουν από τον «δημόσιο διάλογο». Κράτος και εγχώρια αφεντικά γιορτάζουν που η εθνική οικονομία δεν αποτελεί πια τον «ασθενή της Ευρώπης» και που τη σκυτάλη έχουν πάρει άλλοι «σύμμαχοι». Επαίρονται για το υψηλότερο σε σχέση με τον στόχο «πρωτογενές πλεόνασμα», τους «υψηλούς ρυθμούς ανάπτυξης», την «πιστοληπτική ικανότητα», την «κεφαλαιακή επάρκεια των τραπεζών» κτλ.. Τα νούμερά τους δεν ψεύδονται στον βαθμό που αντανακλούν την κατάσταση των δικών τους ταμείων. Στον αυτο-εγκωμιαστικό τους μονόλογο εμφανίζονται ως σωτήρες μιας ενοποιημένης εθνικής κοινότητας, ενώ πρώτοι οι ίδιοι αποτελούν το πιο χτυπητό δείγμα του διαχωρισμού της. Κι αν αυτοί αποτελούν τον πόλο της οικονομικής ακμής, εμείς αποτελούμε αυτόν της βιωμένης παρακμής. **Το αυξημένο ΑΕΠ είναι η άλλη όψη του μειωμένου μισθού. Ο αυξημένος ονομαστικός μισθός δεν είναι παρά μια στιγμή της μυστικοποίησης του μειωμένου πραγματικού μισθού.**

Θεωρητικά, αν ο πληθωρισμός ξεπεράσει κάποια όρια μπορεί ως έναν βαθμό να ταρακουνήσει την πορεία της καπιταλιστικής οικονομίας. Όταν όμως η ηττοπάθεια και ο γενικευμένος στραβισμός του προλεταριάτου επιτρέπουν στην ψευδή συνείδηση περί εθνικού συμφέροντος να κατακυριεύει τη βιωμένη πραγματικότητα του «δεν βγαίνω», τότε ακόμα και ο υπερπληθωρισμός μόνο σε καλό μπορεί να βγει για τους φορείς της οικονομικής εξουσίας. Ειδικά σε μια χώρα που στηρίζεται σε ένα μοντέλο εκτατικής συσσώρευσης (εν προκειμένω, χαμηλές επενδύσεις σε τεχνολογικές υποδομές στην παραγωγή), η άντληση της υπεραξίας από την εργατική τάξη στηρίζεται νέτα-σκέτα στο τι μισθό μας δίνουν, στο πόσες ώρες, πόσο εντατικά και πόσο «ευέλικτα» δουλεύουμε. Έτσι, η μείωση του πραγματικού μισθού (βλέπε «ακρίβεια») και η επισφαλειοποίηση της εργασίας, μόνο αύξηση των κερδών μπορεί να σημαίνει για τα αφεντικά.

Μαζί με αυτή τη διευρυμένη και θριαμβεύουσα επιχειρηματική κάστα που εκμεταλλεύεται άμεσα την εργασία μας, εμφανίζεται χαρωπό και φινετσάτο ένα στρώμα ραντιέρηδων που, έχοντας πάρει για τα καλά το πάνω χέρι στον καθορισμό του ύψους των ενοικίων, ξέρει να ρίχνει στον μισθό χτυπήματα κάτω από τη μέση. Συμβάλλει φυσικά τα μέγιστα στο να μετατραπεί το κέντρο της πόλης σε ένα απέραντο λουναπάρκ της εγχώριας και διεθνούς καλοβαλμένης μεσαίας τάξης. Τελικά, όχι απλά οι τρισκατάρτοι «ολιγάρχες», αλλά όλο αυτό το συνάφι που «επιβίωσε» από την κρίση καταφέρνει μια χαρά να κινεί την αγορά, κάνοντας τις αιτιάσεις της ΑΔΕΔΥ για 13ο και 14ο μισθό στο δημόσιο για την «τόνωση της κατανάλωσης» να ηχούν εντελώς αστείες στα κυβερνητικά επιτελεία. **Χρειαζόμαστε άραγε άλλο λόγο να διεκδικούμε μισθό πέρα από το ότι τον χρειαζόμαστε;**

Αλλά δεν είναι τυχαίο που και οι δημοσιονομικοί δείκτες είναι «ενθαρρυντικοί». Κάθε αύξηση στο σουβλάκι και στο λάδι είναι και αύξηση των κρατικών εσόδων μέσω του ΦΠΑ. Κάθε αύξηση στον καφέ και το ρεύμα σημαίνει ζεστό χρήμα στα κρατικά ταμεία από τον ειδικό φόρο κατανάλωσης (και τον ΦΠΑ επί αυτού). Ταυτόχρονα, ο υψηλός πληθωρισμός μεταφράζεται σε υποτίμηση της αξίας του νομίσματος, άρα και του δημόσιου χρέους. Καμία εντύπωση δεν μπορεί να προκαλεί ότι το «ισοζύγιο του κρατικού προϋπολογισμού» είναι καλοζυγισμένο, όταν οι κρατικές δαπάνες για έμμεσο μισθό πιάνουν πάτο (υγεία, εκπαίδευση, συντάξεις) και όταν το καθεστώς του χαμηλόμισθου προσωρινού συμβασιούχου στο δημόσιο διευρύνεται και εδραιώνεται για τα καλά.

Και άμα τελικά «καμφθεί» ο υπερπληθωρισμός και απλά σταθεροποιηθούν οι τιμές στα τωρινά τρισθεώρητα ύψη, τι απομένει; Ένας αλγοριθμικά καθοριζόμενος κατώτατος μισθός για να τα βγάζουμε πέρα μέχρι τις 20 του μήνα;

Θες τελικά να ζεις σε ένα τέτοιο κόσμο;

Επιτροπές αγώνα / άγριες απεργίες / σαμποτάζ / κόντρες με τα αφεντικά.

Ενοποιητικοί αγώνες με τόλμη, φαντασία και θυμό και χωρίς το πατρονάρισμα των συνδικαλιστικών μηχανισμών και μεσολαβήσεων.

Να προσαρμοστούν τα αφεντικά στις ανάγκες μας, όχι εμείς στα σχέδια τους

Λευτεριά στις προλεταριακές καύλες!

Λιποτάκτ(ρι)ες της Καπιταλιστικής Ειρήνης

peacedeserters@riseup.net

28 Φλεβάρη 2025

